

LIBRIS

We know
books

TUKARAM

**Renăscut din
propria cenușă**

Corectură: Irina DIN

Copertă și tehnoredactare: Oana STOIAN

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin autorului.

© 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TUKARAM

Renăscut din propria cenușă / Tukaram. - București : Tukaram,

2021.

ISBN 978-606-95171-1-6

159.9

Editura Tukaram

București, 2021

Tipărit la

Tipografia *Shik&Stefan SRL*

Editura: Tukaram

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	/ 7
<i>Capitolul 1 – Începutul</i>	/ 9
<i>Capitolul 2 – Mihai află ce înseamnă „unde dai și unde crapă“</i>	/ 15
<i>Capitolul 3 – Când discipolul este gata, Maestrul apare</i>	/ 25
<i>Capitolul 4 – Mihai face primul pas</i>	/ 39
<i>Capitolul 5 – Mihai găsește cauzele</i>	/ 55
<i>Capitolul 6 – Mihai lasă bolovani în urmă</i>	/ 79
<i>Capitolul 7 – Mihai învață să accepte</i>	/ 99
<i>Capitolul 8 – Mihai își asumă responsabilitatea</i>	/ 109
<i>Capitolul 9 – Mihai se detașează</i>	/ 145
<i>Capitolul 10 – Mihai învață despre recunoștință</i>	/ 171
<i>Capitolul 11 – Mihai primește ultimele îndrumări</i>	/ 193
<i>Anexa</i>	/ 233
<i>Ce spun cititorii acestei cărți</i>	/ 235

Capitolul 1 - Începutul

Mihai se află în punctul cel mai de jos în care s-a găsit vreodată în întreaga lui viață. Se simte secătuit, golit de orice urmă de energie și tot ce își dorește în acest moment este să se ascundă undeva într-o văgăună și să dispară complet de pe fața pământului.

Se simte epuizat de luptele pe care le-a dat în toți acești ani, de zbuciumul pe care l-a trăit zi de zi. Divorțul a fost doar prima dintre picăturile care aveau să îi umple paharul.

După pierderea serviciului, a banilor și a prietenilor, a rămas singur și se simțea al nimănui.

În coșul pieptului i s-a instalat o durere surdă de care nu poate să scape.

Are sentimentul că toată durerea pe care o resimte la nivel psihic s-a transformat într-un bolovan care îi apasă

toracele și nu îi dă voie să respire.

În ultimele luni a vărsat atât de multe lacrimi, încât acum nici putere să plângă nu mai are.

Aflat la capătul puterilor, dorințele îi par inutile și generatoare de suferință. Și-a dorit atât de multe lucruri... pe multe dintre ele le-a obținut, însă toate s-au transformat în dezamăgiri.

Total în jurul său este acum lipsit de sens, nimic nu mai are logică și își dă seama cât de inutil a fost efortul pe care l-a făcut.

Sentimentul de inutilitate este tot mai apăsător și simte cum i se dizolvă identitatea. Și-a dorit să ajungă cineva și a reușit, însă, în goana după bani, după faimă și poziție, s-a transformat în ceva ce nu mai recunoștea că ar fi el.

După ce în toți acești ani s-a agitat făcând lucruri pe care le considera importante, acum își dă seama că, de fapt, a stat pe loc. Se află în același punct din care plecase, tot ce realizase până în acel moment devenind praf și pulbere.

A plecat de acasă devreme, de foarte tânăr, și a început să muncească pentru a-și câștiga propriii bani. Era hotărât să nu mai sufere de foame, așa cum i se întâmplase de nenumărate ori în familia sa. A început de la munca de jos și a ajuns să își facă propria firmă, reușind exact așa cum își propusese.

O perioadă foarte bună de timp a crezut că l-a prins pe Dumnezeu de picioare și poate că tocmai acest senti-

ment l-a făcut să creadă că poate face orice.

Și a făcut... a făcut banii pe care visa să îi aibă când era mic, și-a cumpărat casa în care se închipuise locuind, își întemeiase familia cu femeia pe care o considera idealul său... până aici totul părea perfect.

Și totuși, undeva, într-un moment pe care nu și-l aducea aminte, ceva s-a întâmplat și totul s-a destrămat.

Banii s-au dus odată cu afacerile care au intrat în faliment, familia s-a dezbinat din cauza certurilor frecvente, iar prietenii l-au părăsit pentru că se comportase execrabil cu ei.

Este plin de datorii, fără familie și fără prieteni. Acum realizează cât de meschin s-a comportat cu cei din jurul său și cât de mult i-a făcut să sufere.

Durerea pe care o simte este copleșitoare și, pentru prima dată în viață, are sentimentul că acolo este capătul. A mai trecut prin situații de criză, însă, în toate acele situații, oricât de greu ar fi fost, mai exista o urmă de speranță.

Acum este altceva. Nu mai are vlagă, iar focul mocnit pe care l-a simțit întotdeauna în interiorul său s-a stins.

Dacă în alte dăți renunța aparent, așteptând cu un rânjel în colțul gurii momentul potrivit pentru a renaște, de această dată este înțepenit. Nu mai are direcție, lipsește sensul și totul devine încețoșat și confuz.

„Ce rost mai are?” gândește el. „De ce am făcut toate aceste lucruri? La ce am ajuns?”

Tot pentru prima dată în viața sa este sincer cu el în-

suși. Intuitiv, știe că întrebările care ies acum la suprafață au existat întotdeauna în interiorul său, dar că el le-a pus tot timpul pumnul în gură.

Își aduce aminte cum, ori de câte ori vocea aceea șoptită din interior îi puneă câte o întrebare, el își muta atenția către altceva căutându-și de lucru, refuzând să răspundă.

„Am făcut atâția ani aceleași lucruri, repetând același tipar și aceleași greșeli.

Am mers în cerc având senzația că merg înainte, că fac lucrurile diferit și, de fapt, m-am păcălit singur. Cât de prost am putut fi!...”

Nu mai are putere nici să se enerveze pe el însuși, așa cum s-ar fi întâmplat altă dată. Cândva, ar fi bătut cu pumnul în masă și ar fi strigat în gura mare că așa nu merge. Acum are sentimentul că s-ar fi comportat infantil.

Și totuși trăiește o senzație stranie. Pe cât de trist este, pe atât este de liniștit. Cineva sau ceva din interiorul său îi transmite că este normal ce se întâmplă, însă, în virtutea obișnuinței, refuză să creadă că este posibil așa ceva.

Încă nu poate accepta ideea că această suferință are un rost. Pentru el, astfel de gânduri erau doar concepte flower-power, pe care le-a luat în derâdere întotdeauna.

Chiar își aduce aminte cum zâmbea disprețuitor când, în discuțiile de pe la petreceri, se vorbea despre puterea gândului, despre evoluția personală sau despre existența sufletului. În viziunea lui, toate acestea erau doar fantas-

magorii menite să păcălească mințile slabe și pe cei care nu aveau un scop în viață.

Nu putea concepe și înțelege cum este să lași lucrurile să se întâmple, să sădești și apoi să aștepti să obții rezultate. Pentru el, lucrurile erau clare: dacă doreai ceva, trebuia să te lupți prin orice mijloc pentru a obține, indiferent de consecințe.

Singurele puncte de reper după care s-a ghidat până atunci fuseseră ambiția și dorința de a învinge cu orice preț. În viziunea sa, a câștiga era similar cu a respira. Nu își putea imagina cum cineva ar putea renunța la victorie în favoarea unor concepte flower-power, așa cum le numea.

Acum, în situația în care se află, își pune la îndoială tot sistemul de valori.

Își aduce aminte de una dintre frazele rostite de cineva, nu știe exact cine:

„Nebunia înseamnă să faci același lucru în fiecare zi și să te aștepti la rezultate diferite de fiecare dată.”

Realizează că această frază i se aplică întocmai. Făcuse aceeași greșală de mai multe ori, repetase același scenariu, având senzația că totul este nou.

Fusese pe val de câteva ori până acum și tot de atâtea ori căzuse. De fiecare dată revenea cu și mai multă forță, mai ambițios și mai decis să reușească. Și reușea. Se ridica precum pasărea Phoenix, renăscând din propria cenușă, pentru a recădea glorios.

„De ce? se întreabă Mihai. De ce se repetă același

scenariu? Unde am greșit? Trebuie să existe ceva care a mers prost în toată această poveste. Eu am făcut tot ce am putut și sunt convins că am făcut bine. Dovadă este succesul pe care l-am obținut.”

Măcinat de întrebări, încearcă să adoarmă. Deposedată de ambiție, mintea îi funcționează la relanti. E un sentiment ciudat. Vede gândurile cum vin și pleacă.

Le vede înlănțuindu-se și, pentru prima dată în viață, reușește să le urmărească. Este ca și cum s-ar uita la televizor, la un film în care el este actorul principal cu care nu se mai identifică.

Cu toate că este dureros, are puterea să își privească propriile gânduri fără să se implice. Starea de agitație dispăruse și se instaura o liniște stranie. Nu își putea imagina vreodată că durerea și liniștea pot coexista. Ceea ce trăiește acum este total nou pentru el. Îi este și frică să se miște, pentru a nu rupe această vrajă.

În această stare, închide ochii și somnul îi acoperă mintea. Adoarme imediat, doborât de oboseala care se acumulase în toată această perioadă. Este pentru prima dată în viața sa când adoarme fără să își facă planuri pentru a doua zi.

Capitolul 2 – Mihai află ce înseamnă „unde dai și unde crapă”

Se trezește cu gura încleștată de sete. Încă buimac, se uită la ceasul de pe telefon și nu înțelege cum de dormise doar o oră. Adormise pe la șapte seara, din cât își aduce aminte, iar acum este opt.

Nu îi vine să creadă, când, își dă seama că, de fapt, dormise 24 de ore neîntrerupt. Îi ghiorăie stomacul de foame și se mișcă încet spre bucătărie pentru a-și încropi un sendviș.

Mestecând încet, realizează că trecuseră deja două săptămâni de când se complăcea în această situație. În toată această perioadă se comportase precum un zombi. Mânca, dormea și se uita la televizor, repetând același ritual cotidian. Se minuna el însuși de lipsa de direcție care îl definea în ultima vreme.

Nu așa se știe că ar fi, însă nu îi mai pasă nici cât negru sub unghie. Chiar zâmbește gândindu-se la cât de fanatic devenise în ultimii ani în ceea ce făcea. Devenise obsedat de timp, de ordine, de termene limită și realizări.

Acum, privind în gol în timp ce își savurează sendvișul, i se pare că este de pe altă lume. I se pare că totul fusese doar o iluzie, că văzuse un film în care a fost și el implicat într-un mod care acum îi este străin.

Termină de mâncat, face un duș și își accesează căsuța de e-mail. O avalanșă de e-mailuri necitite, care mai de care mai urgente. I se face lehamite și închide calculatorul, propunându-și, în premieră pentru ultimele două săptămâni, să iasă din casă.

I se face dor de o cafea la terasă. Vreme este răcoroasă, îmbiind la plimbare. Este aproape de miezul nopții și căldura este suportabilă.

Se îmbracă lejer și iese la terasa din parcul din apropiere. Două cupluri de îndrăgostiți tocmai își achită nota, pregătindu-se de plecare. Privindu-i îndepărtându-se, devine nostalgic, aducându-și aminte de ultima sa relație care durase patru ani, pe care îi simțise ca pe o viață de om.

Fuseseră ani intenși din toate punctele de vedere. Relația pornise tumultuos, pentru ca, apoi, să se piardă în noianul de lucruri de făcut, în proiectele de dezvoltat și multe altele.

O relație cu un potențial imens care însă s-a destrămat încetul cu încetul deoarece concentrarea a fost pe

lucrurile de făcut, și nu pe cuplu.

În timp ce amintirile i se perindă prin fața ochilor, este trezit din reverie de chelnerul care venise să ia comanda.

- Bună seara, dom' Mihai, bine ați revenit pe la noi! Ne-ați uitat. Nu ne-ați mai vizitat de ceva vreme, îl întâmpină Eugen cu un surâs.

Are în jur de 50 de ani și lui Mihai îi făcuse o impresie puternică încă de la primul contact.

Mihai devenise client fidel al localului, făcându-și un obicei din a-și servi cafeaua de dimineață la terasa barului în timp ce lucra la ale sale.

Eugen este unul din garda veche, cum obișnuiește el să spună. Curtoazia și profesionalismul sunt cartea lui de vizită, iar modul în care își tratează clienții îi aduce considerația celor care intrau în contact cu el, chiar dacă erau acolo și numai pentru o cafea. Este calm, jovial și atitudinea sa emană liniște. Se remarcă imediat prin deschiderea față de cel cu care intră în contact.

- Am fost plecat o vreme din oraș, Eugen, minte Mihai. Am avut câteva proiecte în alte orașe și cereau prezența mea. Ce mai faci tu? Cum îți merge?

- La prăvălie, ca de obicei. Este perioada de vârf și suntem aglomerați. După cum vedeți, este aproape miezul nopții și încă suntem pe baricade. Eu sunt bine, slavă Domnului. Sunt sănătos și asta e tot ce contează.

- Așa este, sănătatea contează. Dacă o ai, poți face ce dorești.